عهدنامهٔ لوزان

عهدنامهٔ لوزان

انتشارات جام
جهان ادبیات مسیحی

جهت تهیهٔ این کتاب و یا دسترسی به سایر ادبیات مسیحی چاپ انتشارات جام (جهان ادبیات مسیحی)، با رایانامهٔ زیر به فارسی یا انگلیسی تماس بگیرید

order@judeproject.org

سرشناسه: عهدنامهٔ لوزان
صفحه‌آرایی: انتشارات جهان ادبیات مسیحی (جام)
ناشر: انتشارات جام، زیرمجموعهٔ جودپراجکت
چاپ: اول، ۲۰۱۸
شابک: ۹۷۸۱۹۴۱۶۹۳۳۱۵

حق چاپ این اثر برای انتشارات جام محفوظ است. هرگونه نسخه‌برداری، چاپ، توزیع و دخل و تصرف در این اثر بدون اجازهٔ ناشر مطابق قانون حق مولف ممنوع و منوط به کسب اجازهٔ رسمی از ناشر است.

مقدمهٔ ناشر

در سال ۱۹۷۴، کنگرهٔ بین‌المللی بشارت جهانی در شهر لوزانِ سوئیس در راستای بازنگری تعریف انجیل و گسترش جهانی آن عهدنامه‌ای را تدوین کرد و به امضای ۲۳۰۰ نفر از اعضای آن از ۱۵۰ ملیّت مختلف از شاخه‌های مختلف مسیحی رساندند. این عهدنامه در پیوند با گردهمایی کنفرانس جهانی بشارت در ادینبورگ (۱۹۱۰) بستری را فراهم کرد که اختلافات کلیسایی و فرقه‌ای به کناری گذاشته شود که ماحصل آن امضای عهدنامهٔ لوزان شد. از این رو، کنفرانس لوزان به تلاشی برای ادامهٔ این گفتگوهای بین‌الکلیسایی با تکیه بر بشارت جهانی و نقش مسیح در عدالت اجتماعی بدل شد.

متن این عهدنامه با تکیه بر تعریف پنجگانهٔ کشیش بیلی گراهام از بشارت تدوین شد که بر (۱) اصل خدشه‌ناپذیری و اقتدار کتاب‌مقدس، (۲) گمگشتگی بشر به دور از مسیح، (۳) نجات فقط از طریق مسیح، (۴) بشارت مسیح از طریق کلام

و عمل، و (۵) ضرورت بشـــارت به گمگشتگان بنا شده است. در سال‌های بعد، بیانیهٔ مانیل (۱۹۸۹) و اعلامیـــهٔ کیپ‌تاون (۲۰۱۰) بـــر پایهٔ این اصول بنیادین و با مشارکت کارگروه‌های لوزان به تایید و تصویب اعضا رسید.

یکی از اهداف انتشـــارات جهان ادبیات مسیحی (جام) ترجمه و عرضهٔ اعتقادنامه‌ها و عهدنامه‌های کلیسایی است تا خوانندگان با روند رشد و بالندگی تاریخ مسیحیت در طی اعصار مختلف آشنا شوند و به کار عظیم خدا در پرورش و عملکرد کلیسا در جامعه پی ببرند. این کتابچه نیز در راستای همین هدف به شما خوانندگان عرضه می‌شود.

انتشارات جهان ادبیات مسیحی (جام)

مقدمه

ما اعضای کلیسای عیسای مسیح، از بیش از ۱۵۰ ملیت، شـــرکت‌کنندگان گردهمایی بین‌المللی بشارت جهانی در لوزان، خدا را برای نجات عظیم او شکر می‌گوییم و شادمانیم از فرصتی که خدا بـــرای ما مهیا کرده تا با او و یکدیگر مشـــارکت داشته باشیم. کار خدا در این ایام شور عمیقی در مـــا ایجاد کرده تا از کوتاهی‌های خود توبه کنیم و ما را با کار ناتمام بشـــارت به چالش می‌کشاند. مـــا بر این باوریم که انجیل، مژدهٔ خدا برای تمام دنیاست، و با اتکا بر فیض او مصمم هستیم تا از ماموریت مسیح اطاعت کرده، این مژده را به تمام انسان‌ها برســـانیم و از هر ملتی شاگرد بسازیم. بنابراین، خواستار آنیم که مُهر تاییدی بر ایمان و عمل خود بگذاریم و عهد خود را علنی کنیم.

۱. هدف خدا

ما بر ایمان خود به یک خدای ابدی، آفریننده و خداوند جهان، پدر، پسر و روح‌القدس، که بر همهٔ امور مطابق هدف ارادهٔ خود حکمرانی می‌کند شهادت می‌دهیم. او افرادی را از میان مردم دنیا برای خود خوانده است، و افراد خود را دوباره به دنیا می‌فرستد تا برای گسترش پادشاهی خود، بنای بدن مسیح و جلال نامش خادمان و شاهدان او باشند. ما با سرافکندگی اعتراف می‌کنیم که اغلب، با همشکل این دنیا شدن و یا با دوری جستن از آن، رسالت خود را انکار کرده و در ماموریت خود ناکام مانده‌ایم. با این حال، مسروریم از اینکه گرچه انجیل در ظروف خاکی و زمینی حمل می‌شود، ولی هنوز گنجی پربهاست. ما می‌خواهیم یک بار دیگر با قدرت روح‌القدس خود را وقف شناساندن این گنج به دیگران کنیم.

(اشـــعیا ۴۰:۲۸؛ متی ۲۸:۱۹؛ افسسیان ۱:۱۱؛ اعمال رســولان ۱۵:۱۴؛ یوحنـــا ۱۷:۶، ۱۸؛ افســـیان ۴:۱۲؛ اول قرنتیان ۵: ۱۰؛ رومیان ۱۲:۲؛ رومیان ۱۲: ۲؛ دوم قرنتیان ۴:۷)

۲. قدرت و اقتدار کتاب مقدس

مـــا به الهام الاهی، راســـتی، و اقتدار هر دو عهد عتیق و جدید به تمـــام و کمال، به عنوان یگانه کلام مکتوب خـــدا، مبرا از هرگونه خطا در تمام آنچه کـــه اظهار می‌کند، و تنها قانون خطاناپذیر ایمان و عمل شـــهادت می‌دهیم. ما همچنین به قدرت کلام خدا برای تحقق نقشهٔ نجات شهادت می‌دهیم. پیغام کتاب‌مقدس همهٔ مردان و زنان را مورد خطاب قرار می‌دهد. زیرا مکاشـــفهٔ خدا در مســـیح و در کتاب‌مقدس تغییرناپذیر است. روح‌القدس همچنان از طریق این کلام امروز نیز

با ما ســـخن می‌گوید. او اذهان قوم خدا را در هر فرهنگی که باشند تنویر می‌کند تا حقایق او را با طراوت با چشمان خود درک کنند و بدین ترتیب حکمت الوان خدا را هرچه بیشتر بر تمام کلیسا آشکار می‌سازد.

(دوم تیموتائــوس ۳:۱۶؛ دوم پطــرس ۱:۲۱؛ یوحنـــا ۱۰:۳۵؛ اشــعیا ۵۵:۱۱؛ اول قرنتیـــان ۱:۲۱؛ رومیـــان ۱:۱۶؛ متی ۵: ۱۷، ۱۸؛ یهودا ۳؛ افسسیان ۱: ۱۷، ۱۸؛ ۳: ۱۰، ۱۸)

۳. بی‌مانندی و جهان‌شمولیت مسیح

ما بـــاور داریم که علی‌رغـــم رویکردهای متنوع بشارتی، فقط یک منجی و تنها یک انجیل وجود دارد. مـــا بدین موضوع واقفیم که هر شـــخصی از طریق مکاشـــفهٔ عمومی در طبیعت، معرفتی نســـبی از خدا دارد. امـــا اینکه این امـــر بتواند

شخصی را نجات بخشد رد می‌کنیم چرا که مردم بـــا بی‌عدالتی خود حقیقـــت را پایمال می‌کنند. همچنین مـــا هرگونه تلفیق عقاید و گفتار را که نمایانگر این گرایش باشـــد که مسیح، از طریق تمام مذاهب و مکاتب دیگر نیز به طور یکســـان ســـخن می‌گوید رد می‌کنیم و این را اهانتی به مســـیح و کتاب‌مقدس می‌دانیم. عیسای مسیح تنها خدا-انسانی است که جان خود را به عنوان یگانه فدیه برای گناهـــکاران داد و تنها میانجی بین خدا و بشر است. نام دیگری وجود ندارد که از طریـــق آن نجات بیابیم. همهٔ زنان و مردان به خاطر گناه در راه هلاکت قرار دارند؛ اما خدا همه را دوست دارد و نمی‌خواهد تا کسی هلاک شود بلکه می‌خواهـــد تا همه توبه کنند. با این وجود، آنانی که مسیح را رد کرده و شادی نجات را انکار می‌کنند، خود را به جدایی ابدی از خدا محکوم می‌کنند. اینکه اعلام کنیم عیسی «نجات‌دهندهٔ جهان» است به منزلهٔ تایید این عقیده نیست که

تمام مـــردم دنیا یا به خودی خود و یا در نهایت نجات می‌یابند؛ نیز نمی‌توان تایید کرد که تمام مذاهب، نجات در مسیح را عرضه می‌کنند. بلکه، این اعلانِ محبت خدا به دنیای گناهکاران است و دعوت از هر فردی است، تا با تعهدی شخصی و قلبی که از توبه و ایمـــان بر می‌خیزد، او را به عنوان نجات‌دهنده و خداوند خود بپذیرد. عیسای مسیح فراتر از هر نامی است. ما در اشتیاق روزی هستیم که هر زانویی در برابر او خم می‌شود و هر زبانی به خداوندی او اعتراف می‌کند.

(غلاطیـــان ۱: ۶–۹؛ رومیـــان۱: ۱۸–۳۲؛ اول تیمو تائوس ۲: ۵، ۶؛ اعمال رسولان ۴:۱۲؛ یوحنا ۳:۱۶–۱۹؛ دوم پطرس ۳:۹؛ دوم تسالونیکیان ۱:۷–۹؛ یوحنا ۴:۴۲؛ متی ۱۱:۲۸؛ افسسیان ۱: ۲۰، ۲۱؛ فیلیپیان ۲:۹–۱۱)

۴. ماهیت بشارت

بشـــارت یعنی انتشار این خبر خوش که عیسای مسیح برای گناهان ما مرد و بر طبق کتاب‌مقدس، از مردگان برخاســـت و اکنـــون در مقام خداوندِ حاکم، بخشـــش گناهان و عطایای رهایی‌بخش روح‌القدس را به تمام کســـانی هدیه می‌کند که توبـــه کنند و ایمان بیاورند. حضور مســـیحیِ ما در این دنیا پیوندی جدایی‌ناپذیر با بشارت دارد که هدف آن گوش ســـپردن دقیق جهت درک طرف مقابل است. اما بشارت، خود، اعلانِ مسیح تاریخی و کتاب‌مقدســـی در مقام نجات‌دهنده و خداوند اســـت، با این نگرش که دیگران را برای رابطه‌ای شـــخصی و مصالحه با او متقاعد کنیم. به وقت دعوت انجیل، مختار نیســـتیم که بهای شاگردی از مســـیح را پنهان کنیم. عیسی هنوز هم انسان‌ها را فرا می‌خواند تا خود را انکار کرده، صلیب خود را بر دوش بگیرند و خود را بخشـــی از جامعهٔ جدید او بدانند. نتایج بشارت، اطاعت از

مسیح، پیوستن به کلیسای او و خدمت مسئولانه در دنیاست.

(اول قرنتیان ۱۵: ۳، ۴؛ اعمال رسولان ۲:۳۲-۳۹؛ یوحنا ۲۰:۲۱؛ اول قرنتیان ۱:۲۳؛ دوم قرنتیان ۴:۵؛ ۵:۱۱، ۲۰؛ لوقا ۱۴:۲۵-۳۳؛ مرقس ۸:۳۴؛ اعمال رسولان ۲: ۴۰، ۴۷؛ مرقس ۱۰:۴۳-۴۵)

۵. مسئولیت اجتماعی مسیحیان

ما شهادت می‌دهیم که خدا خالق و داور همهٔ انسان‌هاست. بنابراین باید دغدغهٔ او نسبت به عدالت و آشتی در جامعهٔ بشری و رهایی مردان و زنان از هر گونه ظلم را با دیگران در میان بگذاریم. چون مردان و زنان به شباهت خدا آفریده شده‌اند، هر شخصی فارغ از نژاد، مذهب، رنگ، فرهنگ، طبقه، جنسیت و یا سن، کرامتی درونی دارد و

به ایـــن خاطر باید مورد احتـــرام و خدمت، و نه بهره‌جویی، واقع شـــود. در اینجا نیـــز ما، هم به خاطر کوتاهی خـــود، و هم به خاطر اینکه گاهی در بشارت و مشـــکلات اجتماعی انحصاری عمل کردیـــم، توبه می‌کنیم. اگرچه مصالحه با دیگران مصالحه با خدا نیســـت، و نـــه خدمات اجتماعی می‌تواند بشـــارت باشـــد، و نه آزادی سیاسی به منزلهٔ نجات؛ اما با این حال ما اذعان می‌کنیم که بشارت و مشارکت در امور اجتماعی و سیاسی هر دو از وظایف مسیحی ما به شمار می‌آیند. زیرا هر دو برای بیان آموزه‌های خدا و انســـان، محبت ما نسبت به همســـایه و اطاعت ما از عیسای مسیح ضروری هســـتند. پیغام نجـــات همچنین حاوی پیغامی از داوری بر هر شـــکلی از جدایی، ظلم و تبعیض اســـت و نباید از محکوم کردن شرارت و بی‌عدالتی در جایی که آنهـــا وجود دارند هراس داشته باشیم. وقتی مردم مسیح را می‌پذیرند در پادشـــاهی او از نو متولد می‌شوند و نه تنها باید

عدالت او را در میان دنیای بی‌عدالت نشان دهند، بلکه باید عدالت او را گســـترش دهند. نجاتی که ما مدعی آن هســـتیم باید تماما مسئولیت‌های اجتماعی و فردی ما را متحول کند. ایمان بدون عمل مرده است.

(اعمال رسولان ۱۷: ۲۶، ۳۱؛ پیدایش ۱۸: ۲۵؛ اشعیا ۱: ۱۷؛ مزامیر ۴۵: ۷؛ پیدایش ۱: ۲۶، ۲۷؛ یعقوب ۳:۹؛ لاویـــان ۱۸:۱۹؛ لوقا ۲۷:۶، ۳۵؛ یعقوب ۲: ۱۴–۲۶؛ یوحنا ۳:۳، ۵؛ متی ۲۰:۵؛ ۳۳:۶؛ دوم قرنتیان ۱۸:۳؛ یعقوب ۲۰:۲)

۶. کلیسا و بشارت

ما باور داریم که مســـیح، نجات یافتگان خود را همانگونه که پدر او را فرستاد، به دنیا می‌فرستد، و این امر مستلزم نفوذ عمیق و پربهای مشابهی

در دنیاست. ما باید از دخمه‌های کلیسایی خود بیرون بیاییم و درون جامعهٔ غیرمسیحی نفوذ کنیم. در ماموریت خدمت فداکارانهٔ کلیسا، بشارت اصل اول است. بشارت به دنیا مستلزم این است که کل کلیسا، کل انجیل را به کل دنیا برساند. کلیسا در مرکز نقشهٔ جهانی خدا برای دنیا قرار دارد و ابزار تعیین‌شده برای انتشار انجیل است. اما کلیسایی که صلیب را موعظه می‌کند، باید خود نشانی از صلیب بر خویش داشته باشد. وقتی کلیسا به انجیل پشت می‌کند یا ایمان زنده به خدا و محبت واقعی نسبت به مردم در آن دیده نمی‌شود و یا در همه چیز، به ویژه در مسایل مالی و ترفیعی، صداقت کامل را ندارد، خود سنگ مانعی در برابر بشارت می‌شود. کلیسا اجتماع قوم خداست، نه یک سازمان؛ و نباید آن را به فرهنگی خاص، نظامی سیاسی و یا اجتماعی و یا ایدئولوژی انسانی نسبت داد.

(یوحنا ۱۸:۱۷؛ ۲۱:۲۰؛ متی ۱۹:۲۸، ۲۰؛ اعمال رسولان ۸:۱؛ ۲۷:۲۰؛ افسسیان ۱: ۹، ۱۰، ۳: ۹-۱۱؛ غلاطیان ۶: ۱۴، ۱۷؛ دوم قرنتیان ۳:۶، ۴؛ دوم تیموتائوس ۱۹:۲-۲۱؛ فیلیپیان ۲۷:۱)

۷. همکاری در بشارت

ما شهادت می‌دهیم که هدف خدا، اتحاد آشکار کلیسا در حقیقت است. بشارت همچنین ما را به اتحاد فرا می‌خواند زیرا که اتحاد ما شهادت ما را تقویت می‌کند، همانطور که نفاق ما، انجیل مصالحهٔ ما را تضعیف می‌کند. با این حال، می‌دانیم که اتحادِ سازمانی شاید اشکال گوناگونی به خود بگیرد و لزوما بشارت را به پیش نمی‌برد. با این‌حال، ما که در ایمان کتاب‌مقدسی یکسانی شریک هستیم، باید مشارکت، عمل، و

شهادت اتحادی نزدیک داشـــته باشیم. اعتراف می‌کنیم که گاهی شهادت ما به واسطهٔ فردگرایی گناه‌آلود و دوباره‌کاری‌های بی‌حاصل، خدشه‌دار شده اســـت. ما خود را متعهد می‌کنیم تا در پی اتحاد عمیق‌تری در حقیقت، پرســـتش، تقدس و ماموریت باشـــیم. ما بر توســـعه همکاری‌های منطقه‌ای و عملی در جهت پیشـــرفت ماموریت کلیسا، برنامه‌ریزی هدفمند، تشویق یکدیگر و به اشتراک‌گذاری منابع و تجربیات تاکید داریم.

(یوحنا ۲۱:۱۷، ۲۳؛ افسســـیان ۳:۴، ۴؛ یوحنا ۳۵:۱۳؛ فیلیپیان ۲۷:۱؛ یوحنا ۱۷: ۱۱–۲۳)

۸. مشارکت کلیساها در بشارت

شـــادمانیم از اینکه عصر جدیدی از بشارت آغاز شده اســـت. نقش بارز سازمان‌های بشارتی غربی به سرعت محو می‌شود. خدا از کلیساهای جوان‌تر

منابع جدید عظیمی را برای بشـــارت جهانی بر می‌خیزاند و این خود نشان می‌دهد که مسئولیت بشارت به کل بدن مسیح تعلق دارد. بنابراین، تمام کلیساها می‌بایست از خدا و نیز از خود بپرسند که چه اقدامی باید انجام دهند تا بتوانند هم در منطقهٔ خود بشارت دهند، و هم مبشرانی را به دیگر نقاط دنیا اعزام کنند. دائما باید ارزیابی‌ای از وظایف و مسئولیت‌های بشارتی‌مان در جریان باشد. بدین ترتیب، مشارکت رو به رشدی بین کلیساها ایجاد خواهد شد و شخصیت جهانی کلیسای مسیح به شکل بارزتری نمایان خواهد شد. ما همچنین خدا را برای موسســـاتی که در ترجمهٔ کتاب‌مقدس، آموزش الاهیاتی، رســـانه‌های جمعـــی، ادبیات مسیحی، بشارت، خدمات مسیحی، احیای کلیسا و سایر زمینه‌ها می‌کوشند، شکر می‌کنیم. آنها نیز باید به طور مداوم خودآزمایی کنند و تاثیرگزاری خود به عنوان بخشـــی از ماموریت کلیسا را مورد ارزیابی قرار دهند.

(رومیـــان ۸:۱؛ فیلیپیـــان ۵:۱؛ ۱۵:۴؛ اعمال رسولان ۱۳:۱-۳؛ اول تسالونیکیان ۶:۱-۸)

۹. ضرورت امر بشارت

هنـــوز به بیش از دو میلیـــارد و هفتصد میلیون نفر که بیش از دوسوم جمعیت زمین را تشکیل می‌دهند بشارت داده نشده است. ما شرمساریم از اینکه بسیاری از انسان‌ها نادیده گرفته شدند؛ این دلیلی برای ســـرزنش ما و کل کلیساست. با این حال، امروزه در بسیاری از نقاط دنیا اشتیاق بی‌ســـابقه‌ای برای خداوند عیسای مسیح وجود دارد. ما معتقدیم که زمان آن رسیده تا کلیساها و سازمان‌های موازی با اشتیاق برای نجات کسانی که پیغام انجیل را دریافت نکرده‌اند دعا کنند، و تلاش‌های جدیدی را برای بشـــارت جهانی آغاز کنند. گاهی لازم است از تعداد مبشران خارجی

و منابع مالی در کشـــوری که بشـــارت انجیل به آن رسیده، کاسته شود تا کلیساها به خودکفایی و رشد برســـند و منابع موجود به سرزمین‌هایی که بشـــارت داده نشـــده‌اند، اختصاص پیدا کند. مبشـــرین باید با روحیهٔ خدمت فروتنانه، آزادانه از و به تمام شش قاره روانه شوند. هدف باید این باشـــد که با تمام ابزارهای موجود و در کمترین زمان ممکن، هر شخصی فرصت شنیدن، درک و پذیرش خبر خوش را داشته باشد. ما نمی‌توانیم امید داشته باشیم که بدون فداکاری به این هدف نائل بشـــویم. فقرِ میلیون‌ها انسان ما را مبهوت و بی‌عدالتـــی‌ای که منشـــا آن اســـت همهٔ ما را برآشفته است. آن دسته از ما که در رفاه زندگی می‌کنیم، وظیفهٔ خود در اتخاذ یک زندگی ساده را می‌پذیریم تا بتوانیم با ســـخاوتمندی بیشتری برای کمک و بشارت بپردازیم.

(یوحنا ۹:۴؛ متی ۹:۳۵–۳۸؛ رومیان ۹:۱–۳؛ اول قرنتیان ۹:۱۹–۲۳؛ مرقس ۱۶:۱۵؛ اشعیا ۵۸:۶، ۷؛ یعقوب ۱:۲۷؛ ۲:۱–۹؛ متی ۲۵:۳۱–۴۶؛ اعمال رسولان ۲:۴۴، ۴۵؛ ۴:۳۴، ۳۵)

۱۰. بشارت و فرهنگ

بسط راهبردهای بشارت جهانی مستلزم روش‌های پیشرو خلاقانه است. در پناه خدا، نتیجه، ظهور کلیساهایی خواهد بود که عمیقا در مسیح ریشه، و رابطهٔ نزدیکی با فرهنگ خود دارند. فرهنگ همیشه باید با معیار کتاب‌مقدس آزموده و قضاوت شود. از آنجایی که مردان و زنان مخلوقات خدا هستند، بخشی از فرهنگ آنها در زیبایی و نیکویی غنی است. اما چون این انسان‌ها سقوط‌کرده هستند، گناهٔ فرهنگ را تباه کرده و بخشی از آن شیطانی است. انجیل پیش‌فرضی از

برتری فرهنگی بر فرهنگ دیگر ندارد، بلکه همهٔ فرهنگ‌ها را بر طبق معیار حقیقت و عدالتِ خود ارزیابی می‌کند، و در هر فرهنگی بر اصول اخلاقی مطلق تاکید می‌کند. مبشرین اغلب همراه انجیل یک فرهنگ بیگانه را نیز منتقل کرده‌اند و گاهی کلیساها بیشتر در اسارت فرهنگ بوده‌اند تا اینکه تحت تعلیم کلام باشند. مبشران مسیحی باید با فروتنی در پی این باشند که خود را از همه چیز، به جز اصالت شـــخصیت، خالی کنند تا بتوانند خادم دیگران باشند و کلیساها باید در پی تحول و غنای فرهنگ برای جلال خدا باشند.

(مرقس ۸:۷، ۹، ۱۳؛ پیدایش ۲۱:۴، ۲۲؛ اول قرنتیـــان ۱۹:۹–۲۳؛ فیلیپیـــان ۵:۲–۷، دوم قرنتیان ۵:۴)

۱۱. آموزش و رهبری

ما اعتراف می‌کنیم که گاهی در پی رشد کلیسا به بهای از دست دادن عمق آن حرکت کردیم و بشارت ما عاری از خوراک مسیحی بوده است. همچنین اذعان می‌کنیم که برخی از سازمان‌های ما در تجهیز و تشویق رهبران ملی برای تقبل مسئولیت‌های مشروع خود، بسیار کند بوده‌اند. با این‌حال، ما به اصول بومی متعهد هستیم و آرزومندیم که هر کلیسایی رهبران ملی خود را داشته باشد، که نه بر اساس ریاست، بلکه بر اساس خدمت، روش مسیحی رهبری را به نمایش می‌گذارند. ما می‌دانیم که نیاز فراوانی به بهبود آموزش الاهیات به‌خصوص برای رهبران کلیسا وجود دارد. در هر ملت و فرهنگی باید برنامهٔ آموزشی مؤثری برای شبانان و اعضای کلیسا در باب آموزه‌های مسیحی، شاگردسازی، بشارت و تشویق در جهت رشد و خدمت وجود داشته باشد. اینگونه برنامه‌ها نباید بر روش‌های

آموزشـــی کلیشـــه‌ای تکیه کنند، بلکـــه باید بر اســـاس قریحهٔ خلاق بومی و بر طبق معیارهای کتاب‌مقدس ایجاد شوند.

(کولسیان ۲۷:۱؛ ۲۸؛ اعمال رسولان ۲۳:۱۴؛ تیطس ۵:۱، ۹؛ مرقس ۴۲:۱۰-۴۵؛ افسســیان ۱۱:۴، ۱۲)

۱۲. نبرد روحانی

ما بـــاور داریم که درگیر یک جنگ همیشـــگی روحانی با رؤســـا و قدرت‌های شریر هستیم که قصـــد براندازی کلیســـا را دارنـــد و می‌خواهند بشارت جهانی کلیسا را ناکام بگذارند. ما از نیاز خود برای تجهیز خویشتن به زره خدا آگاهیم و می‌دانیم که این جنگ را باید با اسلحهٔ روحانی حقیقـــت و دعا جنگیـــد. زیرا مـــا فعالیت‌های دشـــمن‌مان را تشـــخیص می‌دهیم؛ نه تنها در

ایدئولوژی‌های دروغین بیرون از کلیسا، بلکه در اناجیل دروغین داخل کلیسا که کتاب‌مقدس را تحریف می‌کنند و انسان‌ها را در جای خدا می‌گذارند. ما هم به هشیاری و هم به بصیرت نیاز داریم تا از انجیل کتاب‌مقدسی محافظت کنیم. ما اذعان می‌کنیم که خود، در برابر عقاید و اعمال دنیوی، و تسلیم در برابر دنیاگرایی مصون نیستیم. برای مثال، اگرچه مطالعات دقیق در مورد رشد کلیسا، چه از لحاظ کمّی و چه روحانی، صحیح و ارزشمندند، اما گاهی از آنها غفلت کرده‌ایم. در مواقع دیگر، برای اطمینان از پاسخی به انجیل، در پیام خود سازشکاری کرده‌ایم و یا با شیوه‌های فشار، شنوندگان خود را تحت تاثیر قرار داده‌ایم، و در آمار و ارقام غرق شده و حتی در استفاده از آنها صداقت نداشته‌ایم. همهٔ این کارها دنیوی هستند. کلیسا باید در دنیا باشد؛ دنیا نباید در کلیسا باشد.

(افسسیان ۶:۱۲، دوم قرنتیان ۴:۳، ۴؛ افسسیان ۶:۱۱، ۱۳–۱۸؛ دوم قرنتیان ۱۰:۳–۵؛ اول یوحنا ۲:۱۸–۲۶؛ ۴:۱–۳؛ غلاطیان ۱:۶–۹؛ دوم قرنتیان ۲: ۱۷؛ ۴:۲؛ یوحنا ۱۷:۱۵)

۱۳. آزادی و جفا

خدا وظیفهٔ برقراری صلح، عدالت و آزادی را برای دولت‌ها تعیین کرده تا کلیسا بتواند در این شرایط خدا را اطاعت کند، خداوند عیسای مسیح را خدمت کرده و بدون هیچ مانعی انجیل را موعظه کند. بنابراین، برای رهبران کشورها دعا می‌کنیم و از آنها می‌خواهیم که آزادی فکر و وجدان و آزادی عمل و اشاعهٔ دین را بر طبق ارادهٔ خدا و همانگونه که در اعلامیهٔ جهانی حقوق بشر درج شده، تضمین کنند. همچنین نگرانی عمیق خود را برای تمام کسانی که به

ناحق زندانی شدند ابراز می‌داریم، به طور خاص برای آنانی که به خاطر بشارت نام خداوند عیسی زندانی شده‌اند. ما پیمان می‌بندیم تا برای آزادی آنها دعا و تـــلاش کنیم. در عین حال، از عاقبت آنها ترسی به دل راه نخواهیم داد. با کمک خدا، مـــا نیز در برابر بی‌عدالتی خواهیم ایســـتاد و به هر بهایی که باشد به انجیل وفادار خواهیم ماند. هشـــدارهای عیســـی مبنی برای اجتناب‌ناپذیر بودن جفا را فراموش نمی‌کنیم.

(اول تیموتائوس ۴:۱-۴، اعمال رسولان ۴:۱۹؛ ۵:۲۹؛ کولسیان ۳:۲۴؛ عبرانیان ۱۳:۱-۳؛ لوقا ۴:۱۸؛ غلاطیان ۵:۱۱؛ ۶:۱۲؛ متی: ۵:۱۰-۱۲؛ یوحنا ۱۵:۱۸-۲۱)

۱۴. قدرت روح‌القدس

ما به قدرت روح‌القدس ایمـــان داریم. پدر، روح خود را فرســـتاد تا بر پسر او شهادت دهد؛ بدون شهادت او شـــهادت ما عبث خواهد بود. الزام بر گناه، ایمان به مســـیح، تولد تازه و رشد مسیحی همـــه کار روح‌القدس هســـتند. عـــلاوه بر این، روح‌القدس روحی مبشر است؛ از این رو، بشارت باید به صورت خودجوش از دل یک کلیسای پر از روح برآید. کلیسایی که کلیسای مبشر نیست، خود را انکار، و روح را اطفا می‌کند. بشارت جهانی تنها زمانی به یک امکان حقیقی تبدیل می‌شود که روح‌القدس، کلیســـا را در حقیقت و حکمت، ایمان، قدوسیت، محبت و قدرت تازه کند. از این رو، از تمام مســـیحیان دعـــوت می‌کنیم تا برای ملاقاتی با روح مقتدر خدا دعا کنند تا تمام ثمرهٔ روح‌القدس در قوم او نمایان شود و تمام عطایای او بدن مســـیح را غنی سازند. تنها آن زمان است که کل کلیسا ابزاری مناسب در دستان او خواهد

بود تا تمام زمین صدای او را بشنوند.

(اول قرنتیان ۴:۲؛ یوحنا ۲۶:۱۵، ۲۷؛ ۸:۱۶-۱۱؛ اول قرنتیان ۳:۱۲؛ یوحنا ۶:۳-۸؛ دوم قرنتیان ۱۸:۳؛ یوحنا ۳۷:۷-۳۹؛ اول تسالونیکیان ۱۹:۵؛ اعمال رسولان ۸:۱، مزامیر ۴:۸۵-۷؛ ۱:۶۷-۳؛ غلاطیان ۵: ۲۲-۲۳؛ اول قرنتیان ۴:۱۲-۳۱؛ رومیان ۳:۱۲-۸)

۱۵. بازگشت مسیح

ما ایمان داریم که عیسای مسیح شخصا و آشکارا، در قدرت و جلال باز خواهد گشت تا نجات و داوری خود را به کمال برساند. این وعدهٔ بازگشت او انگیزه‌ای مضاعف برای بشارت ماست زیرا که ما کلام او را به یاد داریم که نخست انجیل باید به تمام ملت‌ها موعظه شود. ما

معتقدیـــم که فاصلهٔ زمانی بین صعود مســـیح و بازگشت او باید با بشارت قوم خدا پر شود، که تا قبل از پایان حق ندارند بشارت را متوقف کنند. همچنین به یاد داریم که او در مورد مســـیح‌ها و انبیای دروغینی که راه ضدمسیح نهایی را هموار خواهند کرد به ما هشـــدار داد. بنابراین، ما این عقیده را که انســـان‌ها قادرنـــد مدینهٔ فاضله‌ای بـــر روی زمین بنا کنند، رویایـــی حاکی از غرور و خودخواهی می‌دانیـــم و آن را رد می‌کنیم. ما مسیحیان مطمئن هستیم که خدا پادشاهی خود را کامل خواهد کرد و مشتاقانه در انتظار آن روز و آسمان و زمین جدیدی هستیم که عدالت در آن ســـاکن خواهد بود و خدا تـــا ابدالآباد بر آن ســـلطنت خواهد کرد. در ضمن، مـــا بار دیگر با شادی تسلیم اقتدار او بر کل زندگی خود هستیم و خود را وقف خدمت مسیح و مردم می‌کنیم.

(مرقس ۶۲:۱۴؛ عبرانیان ۲۸:۹؛ مرقس ۱۰:۱۳؛ اعمال رسولان ۸:۱-۱۱؛ متی ۲۰:۲۸؛ مرقس ۲۱:۱۳-۲۳؛ اول یوحنا ۱۸:۲؛ ۱:۴-۳؛ لوقا ۳۲:۱۲؛ مکاشفه ۱:۲۱-۵؛ دوم پطرس ۱۳:۳؛ متی ۱۸:۲۸)

نتیجه‌گیری

بنابراین، در پرتو ایمان و عمل خود، عهدی خطیر با خدا و یکدیگر می‌بندیم، تا با دعا و برنامه‌ریزی با هم برای بشارت تمام جهان همراه شویم. ما از دیگران دعوت می‌کنیم تا به ما بپیوندند. باشد که خدا با فیض خود و برای جلال خویش ما را یاری کند تا به عهد خود وفادار بمانیم! آمین، هللویا!

The Farsi Translation of:

The Lausanne Covenant

This translation is published in agreement between Jude Project and Lausanne Library. All rights reserved.

Layout setting: The Jude Project

Copyright © 2018 The Jude Project

Published by Jaaam Publishers
A Division of The Jude Project
P.O Box 532 Ashburn, VA 20146
www.JudeProject.org
Printed in the United States of America
First Printing 2018

ISBN: 978-1-941693-31-5
Interior & Cover Design: Jude Project

No part of this publication may be reproduced, stored in retrieval system, or transmitted in any form by any means-for example electronic, photocopy, recording- without the prior written permission of the publisher. The only exception is brief quotation in printed reviews.

If you would like more information about the Jude Project or information about other resources in Farsi, or other languages, visit *www.judeproject.org* or email us at:

order@judeproject.org

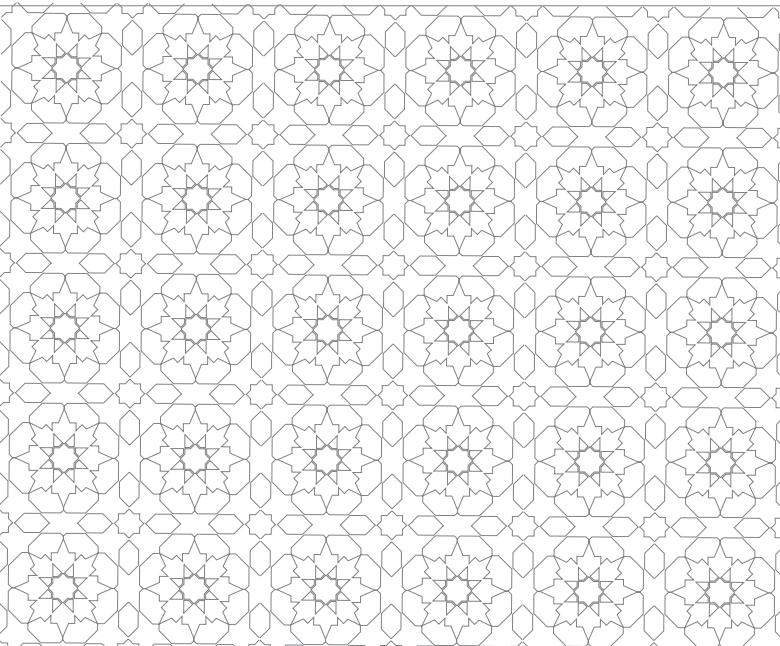

در سال ۱۹۷۴، کنگرهٔ بین‌المللی بشارت جهانی در شهر لوزانِ سوئیس در راستای بازنگری تعریف انجیل و گسترش جهانی آن عهدنامه‌ای را به امضای ۲۳۰۰ نفر از اعضای آن از ۱۵۰ ملیّت مختلف از شاخه‌های مختلف مسیحی رساندند. از آن پس، کنفرانس لوزان به تلاشی برای ادامهٔ گفتگوهای بین‌الکلیسایی با تکیه بر بشارت جهانی و نقش مسیح در عدالت اجتماعی بدل شد.

انتشارات جام
جهان ادبیات مسیحی

JUDE PROJECT
مجموعه تعلیم
ISBN 978-1-941693-31-5
9 781941 693315